

AUNIOS

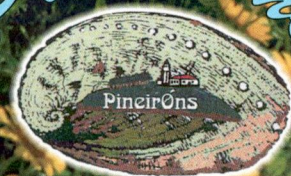
Nº 23

MAIO 2018

20
Aniversario
1998-2018

ASOCIACION CULTURAL

Pineirões

CRÓNICAS GALAICAS "O MATEMÁTICO"

Por: José Taboada García

A min os matemáticos nunca me caeron alá moi ben, pois a maioría dos que coñecín, sempre amosaban esa actitude chulesca, propia dos que saben resolver unhas operacións numéricas que aos demais nos costa. E máis aínda, porque nos exames poñían problemas complicados.

Nunha clase un alumno preguntoulle ao profe para que valían o teorema de Tales, o de Pitágoras, a raíz cúbica,... A resposta foi: - De momento para que eu coma. Logo, apareceu outro coa cuadratura do círculo. Cando o círculo é maior deixalo como está, pois se o cadras xa deixa de ser círculo.

Pedro era un deles, contaba que dera clases na universidade en Chicago. Cando chegaba ao bar, sempre se puña a falar de integrais, derivadas, tanxentes,... Logo xa era coñecido como o "Derivado".

Un día entra no bar e ponse a esbardallar:

- A única cousa exacta que hai no mundo son as matemáticas, dúas e dúas son catro, todo o demais depende, varía.
- Non corras tanto. - Díxolle Lucho o Terco. Pois tamén teñen matices.
- Vamos a ver, segundo ti un e un son dous, niso estaremos de acordo.
- Iso ata o saben os cativos dun ano - Respondeulle con sorna o matemático.
- E se de dous sacas un , segundo ti, queda un, non?
- Aínda o dubidas, meu!!!
- Pois si! Tamén poden ser tres.
- A ti patínanche as neuronas.
- Deixa que cho explique. Teu pai e túa nai son dous e sacáronte a ti e sodes tres.
- E un e un son dous, máis se pos un ao lado do outro, son once, non?
- Dígoche tamén que de todos os que estamos aquí, ninguén é capaz de medir a distancia en liña recta dende o porto de Vigo ao da Habana sobre a superficie do mar.
- Iso está medido e remedido. Búscalo en internet.
- Logo non sabes, que ao ser a Terra redonda, se vas alá por mar, vas en curva?
- Ti sempre terqueando. - Respondeulle o matemático.
- Seguro que es capaz de dicir que se che tocan tres millóns de euros na primitiva e a min me das un, quedas con tres.
- Claro! Pois se me tocan tres millóns, a ti non che dou nada.
- Xa que sabes tanto, que é máis 0'50 ou 0'25?
- Pero ti calamidade! Non sabes que 50 céntimos son máis que 25 céntimos?
- Calamidade debe ser logo a miña calculadora! Pois se suma 0'50 con 0'50 dáme 1. E se multiplica 0'50 por 0'50 dáme 0'25. E iso, para os que somos de letras, fáisenos algo raro. - Díxolle o Terco cando se ía.

"O COCHE"

Ramón do Grove tivo que ir a Pontevedra para renovar o carné. Na espera atopouse con Luís, un amigo que facía moito tempo que non o miraba. Comezaron a falar de tempos pasados, logo do presente:

- Como che vai?
- Ben, acabo de divorciarme!
- E ti?
- Eu divorcieime o ano pasado e agora a vivir a solteiría de novo.
- Podiamos ir a próxima ponte a Barcelona e ir ver o Celta que xoga alá. Agora os billetes de avión son baratos.
- Boa idea!
- Encárgate ti, saca os billetes, as entradas e busca un hotel para catro ou cinco días.
- Así foi, colleron un voo. Xa na capital Condal visitaron a Sagrada Familia, as Ramblas o barrio Gótico,... Nestas visitas viron carteis que anunciaban o Salón do Automóbil de Barcelona.
- Que che parece se mañá, antes do partido, imos a ver os coches?
- Boa idea. - Respondeulle Luís.

Entraron cedo no salón e xa cando levaban máis de dúas horas, fixéronse nun Ferrari Testarossa e achegáronse para miralo. O coche estaba impecable, aínda que era de segunda man, o cadro e o motor máis parecían os dun avión. E a azafata, non che digo nada. Luís o pontevedrés, xa miraba máis para ela que para o coche.

- Podiamos intentar mercalo a medias, telo ti un mes e eu outro, e cando pase un ano ou dous, podemos vendelo.
- Ben

- Imos a preguntar o prezo.

Apareceu o vendedor e comezou a explicarlles como era o coche, a historia da marca,..., e ata lles dixo que fora dun xogador de fútbol moi famoso. Logo informoulles do prezo. Cando o tiñan xa case mercado, Ramón preguntoulle ao vendedor se se podía sentar nel. A resposta foi si, ao mesmo tempo que lle abriu a porta. Dentro non botou nin dous minutos.

- Amigo, esta sociedade non pode ir arriba.

- Logo, non te fias de min. – Dixo Luís con cara de preocupado.

- De ti si, máis do coche non.

- E logo?

- É que pasa de cero a cen, e así, como ando eu polo Grove se está a cincuenta?

- E quéixaste! Peor o teño eu, pois, en Pontevedra está todo a trinta e para ir a esa velocidade haberá que ir co freo de man sempre posto.

- Tes razón, que quede aí.

“A LOTERÍA”

Cesáreo é un traballador da construción de Lugo, casado e pai dun fillo, ao que a crise do ladrillo o mandou ao paro. Cando só lle faltaba un mes para cobrar as prestacións, a súa muller quedou sen traballo tamén. Isto comezou a preocuparlle moito aos dous. Un día sóalle e teléfono e, ao outro lado, estaba o seu antigo xefe que o chamaba para que volvea a traballar con el.

Púxoo fixo e, encima, ofertoulle un soldo xeitoso, o que provocou que a aquela casa volvea a ledicia. Ao acabar o mes, cunhas cantas horas extras que fixera, foi ao bar e invitou aos colegas a uns viños. Logo pasou pola administración de lotería e fixo unha primitiva de dez euros, gardouna e esqueceuse dela. Aos quince días abriu a carteira e atopouse co boleto. Foi á administración a ver se lle tocara algo. Deulla ao loteiro, e despois de metela na máquina díxolle:

- Espera aí un pouco. Ti es albanel, non?

- Si

Cando marcharon todos, o loteiro pechou a porta e díxolle:

- Tes unha de seis.

Ao mesmo tempo que lle daba o boleto máis un papel con moitos ceros, que era o premio.

- Non cho dixen antes porque ninguén ten que saber que che tocou.

- Fixeches moi ben

- Eu de ti, gardaría no banco.

- Tes razón, moitas grazas.

E así o fixo. Na casa non contou nada e seguiu facendo vida normal.

Un día a muller chamouno ao traballo para ver se o podía recoller á porta do supermercado, pois fixera a compra do mes e tiña moito que levar. El díxolle que a esperaba ás oito e media.

A esa hora chegou. Ela xa o estaba agardando, máis non viña no coche medio desfeito que tiña, senón nun Mercedes novo, dos caros. Aparcou xunto dela, mentres ela, sen decatarse, miraba para outro lado.

- Maruxa, queres que te leve ou non? – Díxolle cun sorriso.

- E, ese coche! De quen é?

- Sube, e mete a compra, logo che conto.

Camiño da casa contoulle a historia. Tamén lle dixo que era mellor non falar moito do acontecido. Ela asentiu.

Logo, pasados uns días, díxolle:

- Maruxa, para a semana que ven é Semana Santa e, como o rapaz non ten colexio, podíamos ir os tres á Coruña para que vexa algo de mundo e así tamén descansamos algo nós.

- Boa idea, imos preparalo xa.

Chegado o día e xa na Coruña, parou nun sitio de carga e descarga.

- Esperade aquí que vou comprar o xornal.

Atravesou a rúa e dirixiuse ao quiosco que se atopaba case enfronte. Despois de saír con dous xornais, achegóuselle un garda municipal con cara de poucos amigos e díxolle:

- Pódese saber por que vostede non cruzou a rúa polo paso de peóns?

- Porque son oficial de primeira sarxento. – Díxolle con sorna.

O municipal, cun sorriso nos beizos, respondeulle:

- Esta vez salvoulle a retransca, máis non tentes á sorte!

Á noite foron os tres a cear e logo tomaron uns cafés nunha terraza. Camiño do hotel, a vexiga pedíalle botar líquidos e púxose a mexar ao pé dunha árbore do xardín. Ao acabar mira para atrás e alí estaba de novo o mesmo municipal.

- Vostede non sabe que está prohibido mexar en sitios públicos. E..., non me veñas a dicir que es oficial de primeira.

- Non, estaba a reciclar o mexo, pois eu son membro dunha asociación ecoloxista e, e noso presidente, que é biólogo, díxonos que estas árbores necesitan urea, e o meu mexo ten cantidade.

- Vaite e non me fagas rir máis!

- Ata logo CAPITÁN, espetoulle.